

Per sempre tu aspetti me ?

Đôi khi gió đến để giúp ai đó tháo bớt cánh cửa nội tâm đầy mưa, để đem vào đó thêm nắng và gió.....

Một buổi sáng tháng năm đầy nắng ghé qua. Lá vàng vu vơ có thêm vài cái treo lủng lẳng trên cành đầy đầy những màu xanh là màu xanh. Tôi thức dậy, trước mắt tôi là chậu linh lan nhỏ xíu đựng đũa trước nắng. Gió dừng chân hỏi thăm bên cửa sổ. Linh lan đưa người về bên tôi....

Tôi yêu linh lan, bởi nó có thể chữa lành bệnh cho Minh Trang, cô bạn thân nhất của tôi trong những ngày tháng gồng mình chống chọi với căn bệnh tim. Phải mãi sau này, Trang mới nói thêm với tôi: linh lan vừa có thể chữa lành bệnh nhưng chính bản thân nó cũng là một loại độc được giết người. Và từ đó tôi bắt đầu phải lòng loài hoa này, phần vì nó mang người tôi thương yêu về bên tôi, phần vì nó giống tôi.... Chúng tôi đều cô đơn....

Tôi có một thói quen kỳ lạ. Ngồi hàng giờ đồng hồ để nhìn máy bay cất cánh. Tôi thích nghe âm thanh tiếng tàu hỏa, lại càng thích nghe tiếng máy bay cất cánh. Nơi bình yên của tôi là sân thượng quán cà phê do tôi và Minh Trang làm chủ- Cafe Linh Lan, nó nằm ở gần sân bay nên tôi có thể dễ dàng nhìn thấy mọi chuyến bay bắt đầu và cả sự trở về của chúng. Không biết liệu đến bao giờ, yêu thương của tôi trở về sau chuyến bay nào đó ở đây?....

Một buổi sáng đầu đông. Gió ghé thăm khiến tôi lạnh lạnh, mái tóc chập chờn trong buổi sớm. Vu vơ bước lên trước chân tôi, đùa nghịch mấy chiếc lá vàng còn vương lại bởi mùa thu khiến chúng bay lên một lần nữa rồi lại rơi xuống. Con đường này, thân quen với tôi lắm, đến mức chỉ cần nhắm mắt cảm nhận cũng nhìn thấy được hình ảnh những chùm bằng lăng tím rực vào một ngày tháng năm. Tí gôn nở rực cả một khoảng trời mỗi độ thu đến. Chỉ còn một góc nhỏ phía cuối con đường dành cho mấy cây muồng hoàng yến nở những chùm hoa vàng rực khi hạ đến. Tôi yêu con đường này, bởi vì nó hoàn toàn trái ngược lại với những con đường ngoài kia. Bình yên và ấm áp. Thứ mà tôi không tìm thấy và mãi mãi không bao giờ thấy bất cứ đâu.

Xung quanh tôi bốn mùa lá rụng....

Lá xanh, lá vàng, rồi lá lại rơi.....

Tôi không nhớ được rằng mình đã bước qua bao mùa lá, bao mùa mưa hay bao mùa gió. Con đường này không có nắng.

Có những liên kết chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng đó lại là cuộc sống; giữa linh lan, giữa tôi, giữa gió và nơi đoạn đường không có nắng. Tôi luôn ao ước được một lần mang cả ba thứ vào đoạn đường không có nắng. Để tí gôn không còn vô tình mà ngủ quên, để gió không phải chỉ ghé ngang mà mãi mãi đậu lại. Để cung đường không có nắng hay là tôi bớt cô đơn?....

Buổi chiều nhạt nắng, quán cà phê của tôi im lìm, buồn hiu hiu theo cảnh vật. Tôi trốn trong góc bàn có linh lan và tự thưởng cho mình một ly đen nóng, ngồi ngắm những chiếc máy bay cất cánh. Tôi không nhớ mình bắt đầu thích uống cà phê đen từ bao giờ. Chắc cỡ lẽ từ ngày một trong hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời mà tôi đã để tuột mất.

- Chưa về hả Nguyệt?

Minh Trang vỗ vai, kéo ghế ngồi cạnh tôi.

- Cậu mới đóng cửa quán à. Vẫn còn sớm mà.

- Ừ, tự nhiên chỉ muốn ngồi một mình.

Trang cười buồn, đưa mắt nhìn xa xăm, cố kìm chế lại những giọt nước mắt. Bảy năm chơi cùng nhau, tôi biết Minh Trang đã trải qua một tình yêu buồn. Tình đầu đẹp mà đau đớn. Đau đớn đến nỗi đến bây giờ, khi chúng tôi đã là những cô gái hai mươi, Trang cũng không đủ can đảm và đặt niềm tin để yêu một ai. Hoàng đã ra đi trong một buổi chiều cuối thu nắng nhạt mà lộng gió như vậy. Ra đi bỏ lại cho Trang với một tình yêu đau đớn để năm đó, với bao nhiêu là gió, là mây, là nắng.

- Chuyện của cậu với Anh Kiệt thế nào rồi?

- Tôi cũng không biết mình phải làm thế nào. Nhưng tôi cảm thấy có lỗi với Hoàng, và cả chính bản thân mình.

- Cho người khác cơ hội cũng chính là cho mình một cơ hội. Cũng đã ba năm rồi, cậu cũng không thể sống mãi thế này được.

- Ba năm rồi..... Người ta vẫn nói, thời gian sẽ xóa nhòa đi mọi nỗi đau. Nhưng thực ra, thời gian chỉ làm nỗi đau tạm thời lắng xuống. Nó vẫn âm ỉ không nguôi. Người đi thì cứ đi, còn người ở thì vẫn cứ đau....

Tôi vội lau những giọt nước mắt trước khi Minh Trang kịp nhìn thấy chúng. Phải, nỗi đau ấy dài lắm, vượt qua cả không gian và thời gian, nhấn chìm từng mảng ký ức. Nỗi đau của tôi. Liệu tôi sẽ đi đâu cho lòng mình thanh thản, cho nỗi đau không còn âm ỉ?.....

Buổi sáng đầu đông khi gió mùa ghé qua lạnh lạnh, có một vị khách "lạ" ghé qua quán. Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần jean và giày thể thao. Anh chọn chiếc bàn phía góc khuất, nơi tôi vẫn hay ngồi.

- Anh uống gì ạ?

Anh trả lời bằng cái giọng đặc sệt của người miền Tây.

- Xin lỗi, ở đây có trà không?

- Quán em không có, nhưng nếu anh muốn em sẽ làm riêng cho anh.

- Phiền em. Anh muốn một ly trà gừng nóng.

- Vâng. Anh đợi một chút ạ.

Tôi trở vào quầy, đập nhỏ mấy lát gừng, cho vào tách cùng chút nguyên liệu khác và nước nóng. Hơi nóng bốc lên khiến mắt tôi cay cay, mẹ tôi cũng rất thích trà gừng. Ngày đó, mỗi buổi sáng tôi thường dậy sớm, pha cho mẹ một tách trà gừng ấm nóng cay cay, của bố một ly cà phê và của bà bao giờ cũng là một ly sữa. Nhưng những ngày đó giờ với tôi đã xa xôi lắm rồi.

- Trà của anh đây. Có lẽ nó sẽ không đúng ý anh, nhưng mong anh thông cảm và dùng tạm.

- Cảm ơn em!

Tôi trở lại quầy, thay quần áo, lấy túi và về nhà. Con đường này tôi lại đi qua, quen thuộc lắm rồi. Hoàng yên ngủ, ti gôn cũng bắt đầu khoe màu hồng rực rỡ. Gió ngang qua, nhưng lần này không đùa nghịch với mái tóc tôi mà dịu dàng khe khẽ mơn man bên tai.

Đi hết con đường ấy, tôi trở về với bà. Nơi căn nhà nhỏ nhưng ấm áp đầy yêu thương. Từ khi Thy- cô em gái bé bỏng của tôi mất do căn bệnh ung thư quái ác, mẹ tôi sau tang lễ em cũng bỏ đi. Tôi chỉ còn bà ngoại và bố là lý do để mình tiếp tục sống mỗi ngày. Dù bố tôi sau cú sốc đó trở nên điên loạn và ngày đêm làm bạn với song sắt trong trại. Dù mỗi tuần vào thăm tôi chỉ được ngắm ông từ xa thì tôi cũng cảm thấy ấm áp. Tôi có gương mặt giống mẹ. Đó là lý do khiến bố không muốn nhìn thấy tôi, chắc có lẽ ông hận vì người phụ nữ đã bỏ rơi mình. Tôi gọi đó là nghịch lý trong cuộc sống. Nhưng điều đó với tôi có là gì, mọi chuyện cũng dù tốt đẹp hay tệ hại đến thế nào đi nữa thì chúng ta cũng phải chấp nhận đối mặt. Làm gì còn cách nào khác.

Những ngày sau đó, tôi vẫn bước từng bước từ nhà đến Linh Lan. Menu của quán thêm vào đó là một số loại trà ấm nóng, đơn giản khi mùa đông Hà Nội đang về khe khẽ. Tôi gặp lại chàng trai ở quán hôm nào. Lần này anh ta lại đến và gọi một ly nước cam. Vẫn với trang phục là áo phông và quần jean đơn giản, nhưng lần này anh ta không đeo kính đen như hôm trước nữa. Tôi bước ra và nói với anh rằng quán đã có thêm một số loại trà mới. Anh chỉ cười và hỏi rằng liệu tôi có thể ngồi đây với anh không. Tôi gật đầu.

Phải mãi sau hôm nói chuyện đó, tôi mới biết đó là Vũ Phong, chàng ca sĩ mới nổi. Cũng dễ hiểu tôi, tôi có bao giờ quan tâm đến mấy chuyện này đâu cơ chứ mà biết được. Quyển lịch treo tường đánh dấu một ngày bằng bút đỏ. Hôm nay tôi đến thăm bố.

Tôi lại gặp Vũ Phong khi đang cố bắt một chiếc taxi. Anh cười, ra hiệu cho tôi lên xe. Anh mở cho tôi nghe một bản nhạc, hình như nó là ca khúc của anh sáng tác. Tôi thấy nó được yêu cầu trong Linh Lan khá nhiều và giới trẻ cũng rất thích. Tôi buột miệng hỏi anh:

- Bài hát này anh viết tặng cho ai vậy?

- Bài này anh viết cũng được một thời gian rồi. Nhưng anh lúc đó chưa tìm ra chủ nhân của bài hát.

Ra vậy, khi người ta yêu thương một ai đó thật lòng, thường dành tặng cho người ta tất cả những gì thuộc về trái tim mình. Nhưng sao tôi không vậy, tôi yêu bố, yêu mẹ, yêu cả em gái vô cùng, dành hết cả mọi điều mình có thể làm cho người mình yêu thương, vậy mà tại sao tôi lại không được ở bên họ? Con mưa đầu đông của sự lạnh giá. Tôi đang rơi.....

Bố tôi gầy quá, tôi xót xa khi nắm bàn tay gầy gò, xương xương của bố. Bố vẫn không nhận ra đứa con gái còn lại duy nhất của ông. Tôi tự hỏi nếu không có mất mát, liệu chúng tôi có thể có một cuộc sống hạnh phúc hơn không? Đã ba năm trôi qua, thời gian cứ trôi, nỗi đau của tôi thì vẫn còn đó.

Tôi vấp ngã trong chiều mưa hôm ấy, những giọt cay cay cứ thế chảy trên gương mặt tôi, đau lắm xót lắm chứ không phải giọt mưa. Tôi khóc như một đứa trẻ giữa chốn đông người, đôi chân bập máu không thể đứng dậy. Tôi lại khóc trong bất lực. Khóc cho nỗi đau ba năm qua. Con đường không vốn không có nắng nay thêm những cơn mưa càng trở nên u buồn hơn. Tôi phải làm sao để đứng dậy và đi tiếp?...

Mưa mang gió đến khi tôi bất lực và vô dụng nhất, anh bế bổng tôi lên, cứ thế bước đi. Tôi không hiểu sao lúc đó tôi lại khóc khi ở bên một người lạ. Tôi khẩn khoản xin gió hãy mang tôi đi, tôi không muốn trở về. Về làm gì khi tất cả đã hóa tro tàn. Về làm gì khi tất cả chỉ còn lại nỗi đau đốn đến tận xương tủy. Nhưng còn bà đang đợi tôi, tôi được phép quên bản thân mình nhưng tôi không bao giờ được phép quên bà. Căn nhà đó đã lạnh lắm rồi, tôi không cho phép nó lạnh thêm nữa. Nỗi đau ấy, chỉ mình tôi chịu thôi là đủ rồi.....

Chuyến bay dài cất cánh, lại có người ra đi.... Lại có người ở lại với những nỗi đau....

Tôi không nhớ được buổi chiều hôm ấy thế nào. Chỉ biết rằng mình thực sự đã có một giấc ngủ bình yên. Tỉnh dậy là chậu linh lan với chút ánh nắng khẽ qua ô cửa sổ. Chắc bà đã để nó ở đó, để nó được sống. Bây giờ tôi mới nhớ ra, linh lan sẽ chẳng nở khi không có nắng.

- Bà ơi, liệu khi nào con mới tìm được bình yên cho mình hả bà?

- Con chỉ tìm thấy được điều đó khi mà con có một tình yêu thực sự. Bà tin cháu của bà sẽ làm được điều đó.

Tôi dụi đầu vào lòng bà như ngày nào còn bé. Thấy tim mình ấm áp hẳn.

Tôi lại lên sân thượng của Linh Lan, tự thưởng cho mình một ly trà gừng ấm nóng sau bao ngày mưa lạnh làm bạn với café đen. Tôi nhớ đến Vũ Phong, chàng trai mà tôi cứ ngỡ như là mưa, là gió. Đến bên khi tôi trống trải, ôm tôi khi tôi lạnh. Tôi nợ anh một lời cảm ơn dù cho bao lần đã nghĩ rằng đó chỉ là một người tốt giúp một kẻ đáng thương. Đó vốn là quy luật ở đời và anh cũng giống như bao người tốt khác mà thôi. Nhưng tôi không thể nào ngăn được những suy nghĩ của mình về anh. Về nụ cười của nắng đã đi vào tim tôi ngay từ lần đầu gặp nhau....

Ngày sau đó, tôi bắt gặp Minh Trang đi với Anh Kiệt. Trong tôi có một cái gì đó nhẹ nhõm hẳn. Một người bạn, tôi mong cô ấy được hạnh phúc. Dù cho hạnh phúc của cô ấy có không trọn vẹn hay tràn ngập nỗi đau trong quá khứ thì đã đến lúc cô ấy phải đứng dậy để tìm kiếm cho mình một hạnh phúc mới. Người ta có quyền cất giữ nỗi đau như một kỷ niệm chứ không thể sống mà chìm đắm mãi trong những nỗi đau. Đi qua nỗi đau, chắc chắn Minh Trang sẽ biết trân trọng hạnh phúc thực tại, bởi đó vốn là bản năng sống của con người.

Tôi trở về với nắng của riêng mình. Chậu linh lan có thêm nắng nhờ vậy nở thêm những bông hoa thật đẹp. Nó không ủ rũ mà trở nên tươi vui hơn. Sân bay vẫn tấp nập người qua lại mỗi ngày. Tôi đã quên mất rằng, chuyến bay mang những người ta yêu thương đi nhưng chính nó cũng đem yêu thương trở về bên ta.

Vũ Phong đến khi quán đang chuẩn bị đóng cửa. anh mang theo một bó linh lan trắng, đặt vào tay tôi, cười ần ỉ.

- tặng em, linh lan.

- Sao anh gọi em cái tên lạ thế?

- Vì em rất giống loài hoa này, Nguyệt a.

Tôi cũng với tay lấy chậu linh lan ngay trên chiếc bàn lần đầu tiên anh đến. Chia ra trước mặt anh:

- Em định đưa cho anh lần trước. Nhưng anh đi vội quá. Anh chăm sóc nó nhé, linh lan chỉ nở khi có nắng và gió....

Ừ, linh lan chỉ nở khi có nắng và gió, ấy vậy mà không biết bao nhiêu lần tôi quên đến sự tồn tại của nó trong ban công góc phòng. Đó là những ngày dài sống trong u ám khi mẹ và em gái tôi đi. Tôi đã nghĩ nắng sẽ bước ra khỏi cuộc đời tôi mất rồi. Vậy mà hôm nay gió lại mang nắng đến, nhẹ nhàng, ấm áp như thể chưa hề có sự ra đi nào.

Hôm sau, tôi gặp anh phía cuối con đường quen thuộc. Anh tựa vào ti gôn, đôi mắt ngược lên nhìn nắng xuyên qua tán cây, nụ cười hiện rõ trên môi. Tôi bước đến bên anh. Bàn tay thân thuộc chìa ra cả vào những ngày đông lạnh giá, nắm trọn tay tôi, ủ vào trong lòng anh. Giá như tôi có thể đi cùng anh đến hết con đường này thì sẽ hạnh phúc biết bao...

Hôm nay là một ngày đặc biệt. Sinh nhật Thy tròn mười lăm tuổi. Tôi mua một đóa sen trắng đến thăm em. Tôi kể chuyện cho em nghe, về bà, về bố và cả về Vũ Phong. Tôi không khóc, nhưng nước mắt cứ trào ra không ngăn lại được. Một bàn tay đưa ra, những giọt mặt chát long lanh đậu trên lòng bàn tay. Vũ Phong đến, anh đưa tôi về. Bàn tay nhỏ bé của tôi nằm gọn trong tay anh. Bình yên và ấm áp lắm!

Lại rắc rối, những điều tôi không hề mong muốn gặp phải một chút nào. Tôi không ngờ rằng thứ hạnh phúc nhỏ nhoi ấy lại chính là khởi nguồn của những rắc rối khác. Bức ảnh tôi và Vũ Phong được đăng tải trên

khắp các trang báo. Mấy ngày hôm nay, tôi cũng không đến quán, nhưng tôi biết những gì người ta đang nói, những gì người ta đang bàn tán. Tôi cũng chẳng lên tiếng. Lẽ ra tôi phải kiềm chế lại, lẽ ra tôi không yếu đuối tới nỗi cần một bờ vai bên cạnh. Anh là ai mà tôi dám nghĩ đến. Những chuyện anh làm với tôi có lẽ cũng chỉ là hành động của một người khách qua đường gặp con mèo tội nghiệp, thấy nó đói thì cho nó ăn, thấy nó rét thì ôm nó cho bớt lạnh. Tôi quên mất đi anh là một ngôi sao để mình có thể chạm tới. Ngôi sao đó xa lắm, tuy có những lúc tôi tưởng chừng như đang ở trước mắt.

Vũ Phong trở vào Nam. Ngày anh đi, tôi chỉ biết chào anh cùng lời chúc lên đường bình an. Tôi biết làm gì đây khi đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, lại hụt hẫng. Vẫn những âm thanh máy bay cất cánh quen thuộc nhưng sao nó lạnh lẽo quá. Chuyến bay có một người ra đi mà không bao giờ trở lại. Tôi đau đớn nhìn theo hướng máy bay cất cánh. Chân tay chết lặng. Bầu trời hôm nay có nắng, nhưng gió thì đã đi bay đi mất rồi. Tôi còn làm gì được đây khi gió đã muốn đi. Tôi có quyền gì mà bảo gió hãy ở lại.....

Tình yêu của tôi đã ra đi như thế.....!

Tôi trở về nhà. Bà ngoại đang đợi tôi. Tôi không còn khóc nữa. Khóc làm sao được khi xung quanh tôi còn rất nhiều điều tốt đẹp bên cạnh. Thay vì tiếc nuối những gì đã qua, tại sao chúng ta lại không biết trân trọng hạnh phúc là những điều vốn đơn sơ giản dị đang ở ngay trước mắt.

Căn nhà nhỏ hiện lên sau hàng ti gôn. Đông người lắm, tất cả đều đang có mặt ở nhà tôi. Một cảm giác lạnh toát đến tận sống lưng. Bà nằm trên giường. Xung quanh là bao nhiêu người, có cả Minh Trang nữa, đôi mắt cô ấy đỏ hoe, ngấn nước.

- Minh Trang.....

- Nguyệt ơi..... bà đi rồi.....

Tôi chết lặng như không tin vào tai mình. Bà tôi bị đột quỵ do bệnh tim tái phát. Tôi không khóc, lặng lẽ ngồi xuống bên bà. Tim như bị ai bóp nghẹn. Tôi đưa tay nắm lấy bàn tay bà. Bàn tay vỗ về tôi những lúc hụt hẫng. Những giọt mặn đắng chảy ngược vào trong. Buốt và lạnh lắm!

Tôi thần thờ suốt mấy ngày tang lễ của bà. Mấy ngày hôm ấy mưa dữ dội lắm. Mưa khiến tôi đau. Mưa làm ngập cả chậu linh lan trên ban công phòng tôi. Mưa mang những người tôi yêu thương mất lần lượt ra đi....

Con đường vẫn vàng ươm nắng như ngày hôm qua nhưng sao tôi thấy lạnh lẽo quá. Tôi sợ một khi đã là gió, bay đi rồi sẽ không quay trở lại những nơi mà nó đã đi qua nữa. Không còn ai bên cạnh, tôi phải học cách đi một mình, chấp nhận cô đơn không có ai bên cạnh. Và tôi cũng sợ có thêm một ai khác nữa muốn bước cùng tôi. Biết đâu một ngày nào đó, họ cũng sẽ bỏ tôi lại. Đầu tiên là bé Thy, rồi đến mẹ, đến Vũ Phong, rồi bây giờ là bà, như vậy là quá đủ với tôi.

Tôi đã để tuột mất những người quan trọng nhất của mình. Dẫu biết cuộc đời còn nhiều cái gọi là nghịch lý. Dẫu biết mình phải vượt lên trên những cái nghịch lý ấy để mà sống tiếp nhưng nó không dễ dàng một chút nào. Nhất là khi những nghịch lý ấy cứ liên tiếp xảy ra. Tôi biết phải đối diện như thế nào đây?....

Tôi ra thăm mộ bà và bé Thy, rồi đến thăm bố lần cuối trước khi đi. Một năm là khoảng thời gian mà tôi tự dành cho mình để học cách lớn lên. Bố vẫn khỏe, vẫn luôn miệng gọi nhầm tôi là mẹ. Nắm bàn tay gầy gò của bố mà tôi không nói lên lời, nước mắt cứ thế trào ra, không gì ngăn lại.

- Bố ơi, con phải đi thôi. Bố ở lại giữ gìn sức khỏe nhé. Một năm sau con sẽ trở về.

Chuyến bay lần này mang tôi đi. Trước khi đi, Minh Trang ôm tôi thật chặt.

- Giữ gìn sức khỏe nhé Nguyệt. Nhớ giữ liên lạc thường xuyên. Nơi này sẽ luôn chào đón cậu mỗi khi trở về....

- Cậu với Anh Kiệt nhất định phải hạnh phúc đấy nhé!

- Cuối cùng tớ cũng tìm được hạnh phúc. Còn cậu? Ra đi thế còn Vũ Phong ?

- Lẽ ra từ lúc đầu tớ không nên phụ thuộc vào anh ấy đến như vậy. Tớ nợ anh ấy quá nhiều. Vậy mà khi anh ấy đi, một lời cảm ơn tớ cũng không nói được.

- Hai người con rất yêu nhau cơ mà?

- Tớ trách mình khi cứ quá chiều chuộng những cảm xúc của mình mà quên đi những điều khác nữa. Phong không thuộc về thế giới của tớ và tớ cũng không thuộc về thế giới của anh ấy. Giả như Phong chỉ là một người bình thường thì mọi thứ có lẽ đã khác.....

Tôi phải đi đây. Đi đến một nơi bình yên cho mình sau những nỗi đau. Đà Lạt là nơi tôi chọn để thực hiện mục đích của mình. Tôi mở một tiệm hoa nhỏ giữa những thảo nguyên lồng gió. Giữa những màu hoa, trái tim tôi bình yên nhưng nó cũng dậy sóng. Tôi nhớ bà, nhớ bố, nhớ bé Thy và nhất là nhớ Vũ Phong da diết. Nỗi nhớ ấy quặn thắt trong lòng, qua bao nhiêu đêm thồn thức dồn nén. Nhưng tôi phải đứng dậy thôi, đó là cách tốt nhất tôi nghĩ mình có thể làm được và phải làm được cho những người mà tôi yêu thương.

Đã một năm trôi qua kể từ ngày tôi ra đi. Hôm nay là đến lúc tôi phải trở về thành phố. Một năm qua, Đà Lạt đã dạy tôi nhiều điều. Dạy tôi lớn lên, dạy tôi phải biết đứng dậy và bước tiếp. Chuyến bay đang mang tôi về đây, với những yêu thương của tôi....

Điều đầu tiên tôi làm là đến thăm bà và bé Thy. Tôi kể với bà và em về những ngày sống ở Đà Lạt. Kể rằng tôi đã trưởng thành và lớn lên ra sao, Bây giờ thì tôi có thể hoàn toàn mỉm cười. Nỗi đau rồi cũng qua đi để lại trong tim chúng ta những ký ức thật đẹp. Tôi đã đứng dậy sau những nỗi đau, để rồi hôm nay, tôi có thể thấy nắng đón tôi trở lại.

Tháng 10 se lạnh. Nắng chỉ còn nhàn nhạt trên các con đường vắng. Tôi bước đi dưới nắng, bước trên vụn tàn của những bông hoa sữa mà sáng sớm người ta chưa kịp quét. Vẫn chỉ là vô tình, một sự vô tình nhẹ nhàng của gió khiến cho những chiếc lá vàng duy nhất còn lại trên các tán cây rơi nhẹ nhàng, chao nghiêng theo tiếng gió, rồi dừng chân êm ái nơi góc phố vắng lặng và bình yên.

Trở về căn nhà nhỏ quen thuộc. Sau hàng rào ti gôn, bước vào trong nhà, một bóng hình bước ra quen thuộc, tôi cứ ngỡ như một giấc mơ. Là bố, bố tôi đã trở về. Phép màu đã đến với tôi như một giấc mơ Tôi ngã vào lòng bố, chợt thấy mình như đứa trẻ thơ ngày nào được bố vỗ về, xoa đầu. Tôi ra Linh Lan và gặp lại Minh Trang, tình yêu của cô ấy bây giờ đã có một bé gái sắp sửa chào đời. Trang nói phải đợi tôi về để tôi còn nhận tôi là mẹ đỡ đầu. Linh lan đã nở, dưới cái nắng yếu ớt của những ngày đầu đông. Nhưng bông hoa tươi vui, tràn đầy sức sống, không còn ngủ nữa. Sau những ngày âm u, hôm nay nắng đã tới, để mang lại những điều hạnh phúc. Đi qua nỗi đau là một cách để ta biết nắm bắt lấy hạnh phúc. Để ta nhận ra rằng cuộc sống này chưa hẳn là hết niềm tin và hy vọng.....

Tôi bước đi, bên cạnh tôi không có ai và đằng sau cũng chẳng còn ai dõi theo tôi. Gió ghé ngang, những cánh ti gôn còn sót lại chao đảo rồi đậu lại trên mái tóc tôi. Một dáng hình quen thuộc đằng trước con đường, chàng trai ấy tựa người vào ti gôn, đôi mắt ngừng lên nhìn lá, quay lại phía tôi, nở nụ cười thân thuộc. Nụ cười đã đi sâu vào tiềm thức tôi, ngay từ lần đầu gặp mặt....

Đôi mắt của mưa nụ cười của nắng

Tôi yêu em da diết, đắm say

Ngày mai sau em đi rồi có nhớ

Chàng trai khờ dại em mỗi sớm mai?

Em đi rồi mỗi chiều thu rụng lá
Tôi thẫn thờ lặng lẽ bước chân qua
Con đường này không em Hà Nội vắng
Xao xác héo may em có trở về
Rồi mùa thu ấy đi không về nữa
Còn lại điều gì trong sắc nắng hoàng hôn
Nơi xa ấy có một người đang khóc
Nhớ một người lặng lẽ khóc trong mưa